

ŽENA PŘES PALUBU

Plavba
za láskou

PORTIA MACINTOSH

ŽENA PŘES PALUBU

ŽENA PŘES PALUBU

PORTIA MACINTOSH

slovar

Text © Portia MacIntosh, 2025
Cover Design by Alexandra Allden
Cover Images: Shutterstock
Translation © Tereza Nuckollsová, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026
First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.
Translation rights arranged through The Agency srl of Vicki Satlow.
All rights reserved

Morální právo Portie MacIntosh být identifikována coby autorka tohoto díla je zajištěno v souladu se zákonem Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v žádné podobě a za pomoci žádných elektronických či mechanických nástrojů, včetně systémů pro uchovávání a sběr dat, bez písemného souhlasu autorky. Výjimku tvoří pouze krátké citace v recenzích.

Žena přes palubu

Z anglického originálu *Going Overboard*,
vydaného v roce 2025 nakladatelstvím Boldwood Books Ltd.,
přeložila Tereza Nuckollsová
Redigoval Ondřej Pauser
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,
Oderská 333, 196 00 Praha 9– Čakovice, v roce 2026
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1485-1
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz
info@slovart.cz

Tato kniha je beletristické dílo a kromě historických faktů je zde veškerá podobnost se skutečnými žijícími či zesnulými postavami zcela náhodná. Vydavatelé učinili, co bylo v jejich silách, aby získali nezbytná povolení týkající se použití materiálu chráněného autorskými právy, na něž dílo odkazuje či ho cituje. Za veškeré nedostatky v této oblasti se omlouvají a patřičné údaje rádi doplní do všech budoucích vydání.

Věnováno Joeovi
Díky za to, že tu pro mě vždycky jsi

„Usměj se, pusinko, možná sis jen špatně napsala datum do kalendáře.“

Fuj. Vážně odporné. Opravdu skvělý způsob, jak ještě zhoršit už tak mizogynní frázi. Některým lidem se musí přiznat, že dokáží jít i za hranice nemožného.

Třeba – a našli by se tací, kteří by mi to neopomněli vmést do tváře – si za to můžu sama, když si jen tak bez doprovodu sedím v rohu zahrádky u hospody, jako bych netoužila po ničem jiném než se nechat zatáhnout do hovoru jedním z těch opilých chlapů, co se potácí kolem.

A dokonce se teď opravdu usmívám, i když ne proto, že mi to ten muž řekl, ale protože byl oblečený jako tyranosaurus, takže se to předpotopní chování dalo vlastně očekávat.

Kroužím drinkem ve sklenici a sleduju, jak led taje v odpoledním slunci. Zasekla jsem se někde mezi nebem a peklem. No, není nad sobotní odpoledne na zahrádce hospody ve slunečném Headingly... je jen škoda, že někteří lidé, kteří vyrazili na Otley Run, tradiční běh po hospodách v kostýmech, soudě podle toho, co mají na sobě, se momentálně nachází v té otravné fázi opilosti, kdy jim jako ten nejlepší nápad připadá dělat ze sebe idiota.

Já vím, na to, že je mi jen dvaatřicet, zním jako mrzutá tetka, a přitom mi Otley Run nebyl vůbec cizí, když jsem v Leedsu studovala. Jen se dnes snažím užít si sluníčko, když to konečně, konečně vypadá, že by tohle léto mohlo za něco stát, jenže celou tu letní atmosféru kazí fakt, že musím hodit zpátky nafukovací banán dvacetiletému Mimoni se skvrnou od piva na montérkách.

Nechápejte mě špatně, líbí se mi, že Headingley je něco jako společenská Petriho miska, ale dnes jsem tak trochu ve stresu a přišla jsem se sem rozptýlit, jenže nakonec tu sedím sama a pozoruju, jak se kolem mě točí svět – a to doslova, právě jsem zahlédla nějakého blázna převlečeného za glóbus.

Usmívám se, když kolem proběhne skupinka holek na vysokých podpatcích v kostýmech kuželek. Respektuju jejich styl, ale tohle už je možná až moc. A vůbec jim nezávidím, když vidím, jak vrávorají po kočičích hlavách tvořících chodník, já na nich obvykle zakopnu, i když jsem v teniskách.

Už je to dlouho, co jsem s Kelsey, mou nejlepší kamarádkou, na Otley Run vyrazila naposledy. Není to divné, jak člověku, když dosáhne určitého věku, najednou připadá, že je na podobné věci už moc dospělý... ale pak se jednoho dne jeho pohled změní a začne mít pocit, že je prostě starý? Možná se jí někdy zeptám, jestli by se jí nechtělo zase někam vyrazit – třeba si vezmeme i kostýmy, jen tak z nostalgie.

Aspoň že dnes svítí slunce. Celá ulice je zalitá teplými paprsky – a moje nohy se letos poprvé oficiálně opalují. Kratasy se mi nejdřív zdály jako skvělý nápad, jak se v horku neuvařit, ale trochu mě rozptyluje, jak mé bílé nohy svítí do dálky. Skoro mám strach, že se mi od nich odrazí světlo a oslepí kolemjedoucí řidiče. Možná jsem si měla nanést samoopalovací krém, ale přiznám se, že už jsem se tak moc těšila ven, že je zázrak, že jsem si je vůbec stihla oholit.

Bezcílně projíždím Instagram, abych se něčím zabavila, když na stůl padne stín. Není to mrak – je to muž.

„Dobrej, princezno,“ pronese se směsicí namyšlenosti a nevychovanosti.

A je to tu. Super Mario. Super *opilý* Super Mario.

Na hlavě mu sedí taková smutně placatá hučka, nalepený knír se drží jen silou vůle, ale má na sobě kompletní kostým – dokonce i bílé rukavice. No, aspoň předpokládám, že byly bílé, když si je nasadil.

„Ehm... ahoj,“ řeknu klidně a zdvořile, ale už otáčím oči zpátky k telefonu a předstírám, že dělám něco velmi důležitého, velmi naléhavého, velmi... do čeho mu nic není.

Nedojde mu to.

Mario se skulí na lavičku naproti mně, až pod jeho vahou zavrzá – skoro jako by protestovala proti tomu, že tu otravuje.

„Jak to, že taková milá holka tady sedí takhle sama samotinká?“ ptá se a naklání se přes stůl s úsměvem, který mě nutí myslet si, že mu to už někdy zafungovalo – nebo má jen ohromné sebevědomí. Jsem si jistá, že platí to druhé.

„S někým tu jsem,“ snažím se ho odradit. „Můj p–“

„Ty seš taky za něco přestrojená, že jo?“ přeruší mě a soustředěně mhouří oči. „Za co jdeš?“

Zmateně zamrám. Mám na sobě džínové kraťasy, bílé tílko a sandály. Dlouhé blond vlasy jsem si nechala rozpuštěné ve volných vlnách – nic extra. Kým nebo čím bych proboha mohla být? Tedy kromě prototypu mileniálky po třicítce.

„Nejsem přestrojená,“ řeknu bezvýrazně.

Ušklíbne se.

„Nejseš, jo? Ještě lepší. Můžeš být moje Peach. Jsi k nakousnutí.“

Přemyslím, co na to říct, tak usilovně, až se mi mezi obočím objeví vráska. No, napadá mě jedno slovo – ano, *to* slovo. Nevím, jestli mám plakat nad tou bezútěšností, nebo se začít vztekat.

„Neodolatelné,“ procedím mezi zuby.

„No tak, princezno, co říkáš?“

Mrkl na mě, ach jo. Vážně, jako by mi to mohlo nějak pomoci. „Není tu nějaká trubka, do které bys mohl skočit?“ zeptám se

významně a očividně ho zmatu svým úsměvem. Znovu se nakloní přes stůl, příliš blízko na to, aby to bylo příjemné – ochromí mě zápach vyčpělého piva a levné vody po holení. „Můj přítel tu bude za chvíli,“ upozorním ho, ačkoli se začínám cítit nesvá.

„Jo, jasně, tvůj *přítel*,“ řekne posměšně. „Heleďme se, najednou má přítele.“

„Jo, mám,“ pípnu.

Rozhlédnu se kolem a hledám přátelskou tvář, ale klidně i nepřátelskou tvář vyhadzovače, jenže nikdo se mým směrem nedívá.

Mario se ušklíbne tak vehementně, až se mu knír sesune na stranu.

„Nevypadá to, že máš přítele, princezno.“

Mimovolně svráštím obočí, protože co to má sakra znamenat?

Pokrčím rameny, jako by právě řekl něco hlubokomyslného.

„Jen říkám... kdybys byla moje, nenechal bych tě tu sedět samotnou. Byl bych vedle tebe, držel tě za ruku, krmil tě chipsy... možná bych ti šeptal něco sprostýho do ucha...“

A pak že romantika je mrtvá.

Mario se natáhne přes stůl a chytí mě za ruku. Snažím se mu ji vytrhnout, ale drží mě pevně.

„Dobře, teď vážně, nemám zájem,“ řeknu přímo, protože zdvořilost nikam nevede.

„No tak, nebuď labuť,“ zkouší to a potřese mi rukou. „Jen jeden drink, no tak, řekni ano – podívej, potřáslas mi rukou, takže souhlasíš.“

„Opravdu nemám zájem,“ zopakuju. „Můžeš mi prosím pusť tu ruku?“

Slovo *prosím* opustí mé rty jako reflex, jako svalová paměť, kterou se celý život snažím setřást.

„Proč? Bojíš, že tvůj neexistující přítel bude žárlit?“ zeptá se.

Evidentně mi nevěří, což je frustrující, protože přítele mám a opravdu tu na něj čekám.

„Promiň, jdu pozdě, zlato,“ vytrhne mě z myšlenek hlas a vzápětí si vedle mě někdo přisedne.

Když se instinktivně otočím, abych se podívala, ucítím na tváři polibek – no, říkám na tváři, ale jeho rty se lehce otřou o koutek mých úst.

Zmatená z absurdnosti celé situace na něj zůstanu zírat.

Super Mario kymácivě vystřelí na nohy – je těžké ten pohyb popsat – a zmocní se ho panika.

„Sakra, promiň, kámo, promiň,“ blábolí. „Řekla, že má přítele. Myslel jsem, že si dělá legraci. Promiň, promiň. Moje chyba. Bez urážky, jo?“

„Rádi bychom si to tu užili, tak si dej odchod...“

„Jo, jasně, kámo. Promiň,“ odpoví Mario.

Je zarážející, že Mario odmítnutí od ženy nepochopí jako odmítnutí, ale jakmile se objeví chlap, sype se z něj jedna omluva za druhou – jen je rychle spočítám, a ano, už jsme na pěti.

„Promiň,“ zopakuje Mario a rázem máme omluv šest.

Nevím, co říct, tak se jen dívám z jednoho na druhého.

„Prostě... jdi, jo? Vrať se ke svým kamarádům. Měj se hezky.“

Nakloní se a povzbudivě poplácá Maria po paži. Je tak klidný, vyrovnaný a rozvázný. Je to pohyb, který působí přátelsky a zároveň lehce hroživě. Funguje to.

„Jo, dobře, ty taky,“ odpoví Mario a couvne. „Mimochodem, jsi legenda.“

Mario vezme do zaječích, přičemž to jeho knír konečně vzdá, spadne a zůstane ležet na podlaze vedle nás.

Páni, a je pryč, stejně rychle, jako se objevil, a bez zaklínadla. Prostě stačilo, aby ho o to požádal muž. Takový chlapský zákon – no nic. Alespoň že už konečně zmizel.

Otočím se a podívám se na svého hrdinu. Mého vysokého, tmavého, pohledného hrdinu. Má rozčuchané hnědé vlasy a oči schované za zrcadlovými slunečními brýlemi, jako by skrýval nějaké tajemství. Když se usměje, trošku se mu zvýrazní vrásky v obličejí, a ukáže tak svou jemnější stránku – něco, co prostě musí vyvážit ty mohutné svaly a vysokou postavu. I když sedí, není možné si toho nevšimnout.

„Ahoj,“ řekne s úsměvem.

„Ahoj,“ odpovím, ale nepodaří se mi vykouzlit stejný úsměv. Sluneční brýle, přiléhavé černé tričko – nejsem si jistá, jestli je to tajný agent, model od Balenciagy, nebo obojí.

„Vypadal mile,“ prohodí.

Krátce se zasměju.

„Jo, ne, to vůbec ne,“ řeknu. „Děkuju ti. Byl dost... neodbytný.“

„To se rozumí samo sebou,“ odpoví. „K čemu by jinak byli kluci?“

„To je pravda,“ řeknu a usmívám se čím dál zářivěji.

„Každopádně... radši už půjdu...“

Nedokážu sesumírovat slova, kterými bych ho zastavila. A tak zmizí mezi lidmi a já mám pocit, jako bych vypila příliš mnoho koktejlů (nebo naopak moc málo), nebo jako by mi lehký úpal způsobil halucinace. Nemůžu si pomoci, zírám do davu, ve kterém zmizel, a čekám, jestli se nevrátí...

„Hej, Jesso.“ Podruhé mě ze zamyšlení vytrhne čísi hlas. Otočím se a spatřím Todda, jak stojí kousek ode mě s pivem v jedné ruce a piña coladou v druhé. „Páni,“ vyhrknu při pohledu na obrovskou sklenici, která přetéká nejspíš kvůli přílišnému množství různých serepetiček (dva deštníčky už jsou trochu moc, ne?).

„Říkala jsi, ať tě překvapím,“ pronese a z čela mu kape pot.

„To se ti povedlo,“ odpovím. „Byl jsi pryč celou věčnost – nevěděla jsem, že je tu tak plno.“

„Ale ne, trochu jsem se zdržel, protože mě zaujal zápas na jedné z těch velkých obrazovek,“ přiznává. „Možná ten drink zatím trochu zteplal. Radši se do něj hned pusť.“

„Tys taky trochu zteplal,“ škádlím ho.

„Pozor, takhle se svým klukem nemluv,“ odpoví žertem. „Každopádně kdo to byl, co tu vedle tebe seděl? Ty ho znáš?“

„Ale ne, neznám,“ odpovím. „On jen...“

„... chtěl nám zabrat stůl, co? Řekla jsi mu, ať vodprejskne?“

„Nemusela jsem. Prostě odešel,“ odpovím.

„Proto vás ženy považujeme za tak záhadné,“ řekne mi. „Nikdy neříkáte, co si doopravdy myslíte.“

„Vždycky ti říkám, co –“

„Tak záhadné,“ zopakuje roztržitě a pootočí telefon, čímž se prozradí. Pouští si na mobilu zápas. Z místa, kde sedím, to vypadá jako fotbal – tím ovšem myslím, že vidím spoustu zelené a hromadu pobíhajících mužů. Mohlo by to být ale cokoli jiného. Vyzunknu poslední doušek předchozího koktejlu, než se pustím do své piña colady. Páni, i když taje, stejně je mi z ní zima až do morku kostí.

S Toddem ponořeným do zápasu si připadám stejně sama jako před tím, než přišel s drinky. No, až na to krátké setkání s hrdiným, záhadným cizincem.

Pořád cítím jeho polibek na tváři, jako by se kolem stále vznášel jeho přízrak. Byl to jen polibek – a maximálně tak deset procent z něj na rty –, ale zdá se, že ve mně zanechal stopu.

Jsem mu opravdu vděčná, že zasáhl a zachránil situaci. Zajímalo by mě, kdo to je, s kým tu je, za koho se převlékl... Nepřišlo mi, že by měl kostým, ale Mario zřejmě pochopil, za koho jde, protože ho nazval legendou. Na druhou stranu, Mario byl neuvěřitelně opilý.

Asi se nikdy nedozvím identitu mého rytíře, zřejmě se jen náhodný kolemjdoucí objevil ve správný okamžik na správném místě. Možná proto se má fantazie rozběhla na plné obrátky. Život v dnešní době dokáže být docela nudný, tak proč si nepromítnout spoustu divokých scénářů na prázdné plátno myslí v hlavní roli s neznámým mužem?

Na okamžik si mě všiml někdo vzrušující... zajímavý... někdo tak jiný než Todd.

Ale teď je ta chvíle pryč a já jsem zpět v realitě. Každopádně je lepší sedět u stolu s přítelem pohrouženým do fotbalového zápasu než s opilým instalátérem z plošinovky. Ale jen o trochu.

O ROK POZDĚJI

Netušila jsem, že se člověk může zamilovat do ložnice s připojenou koupelnou, dokud jsem neviděla tuhle – a je to láska, která sílí, kdykoli do ní vkročím.

Miluju vyhráté dlaždice pod nohama, i v tak teplý den, jako je dnes. Když Todd tohle místo navrhoval, věnoval pozornost tolika různým aspektům, například které pokoje by měly být orientovány na jih a zalité sluncem a které by se hodily na chladnější stranu domu. Zbožňuju tenhle jeho smysl pro detail.

Koupelna je celá obložená hladkým mramorem, jemně osvětlená, se zlatými kohoutky, které se třpytí, jako by je někdo neustále leštil, a pak jsou tu dvojité umyvadla – jedno pro každého, obě dostatečně velká na to, aby se v nich umyl alespoň středně velký pes (ale to byste stejně neudělali, protože na to máte v technické místnosti samostatné umyvadlo).

A pak je tu vana. Ach, ta velká, ohromná vana. Stojí volně vedle okna, které sahá od podlahy až ke stropu – ale není v něm mléčné sklo, jak vás možná napadlo, kdepak: máte z něj ničím nerušený výhled na krajinu Západního Yorkshiru, a co je nejlepší – široko daleko není nikdo, kdo by jím na vás koukal, když se pokoušíte stresy uplynulého dne rozpustit v koupelové pěně.

Dojdu k vaně, přejeďu prsty po jejím okraji a přemýšlím o tom, jak bych se do ní nejráději naložila, odpočinula si, dala si sklenku vína, možná si i zapálila svíčku a prostě si pročistila hlavu. Blaženost.

Ale to teď z mnoha důvodů není možné.

V ložnici na mě matrace jako obláček volá podobným způsobem. Je to super velká, super měkká postel obložená nejméně osmi polštáři a poduškami. Je to ten typ postele, do které byste mohli rovnou skočit... nebýt perfektně prostřeného tácu se snídaní, který leží na peřině. Croissanty, sklenice se šampaňským, roztomilé skleničky s marmeládou. Probudit se do takového rána – tomu se říká život, no ne?

Pěčlivě upravím srolované ubrousky, natočím je přesně tak, jak mají být, a vyleštím jednu malou šmouhu na noži, kterou jsem předtím přehlédla. Tak jo, teď je to perfektní.

„Hotovo,“ zavolám.

James vejde dovnitř s fotoaparátem zavěšeným na krku, připravený k akci.

„Vypadá to skvěle,“ řekne.

„Díky,“ odpovím s úsměvem. „Jo, počkej, ještě jedna věc...“

Vezmu z příborníku malou vázu s růží a postavím ji na podnos se snídaní.

„Dobře, teď je to hotové.“

Sleduju Jamese, jak fotí pokoj, přičemž se zaměřuje na půvabné detaily, které mu dodávají ten správný šmrnc.

„Líbí se mi, co jsi z tohoto místa vykřesala,“ pochválí mě, zatímco fotí snídaní.

Mávnu rukou. „To jsou jen obvyklé triky.“

S Jamesem jsme svou práci zdokonalili v umění. James je fotograf luxusní realitní kanceláře – což je práce, která opravdu je uměním, od fotek do lifestyleových časopisů až po focení za soumraku. Všechno, díky čemu neprodáváte jen dům, ale domov – prodáváte způsob života.

Jen si představte, že se do takového prostředí každé ráno probouzíte. Představte si, že tenhle dům vlastníte. Kolikrát jsem si už přála, aby mi patřily domy, ve kterých jsem pracovala, ale tenhle je kapitola sama pro sebe.

„Páni, kéž by to tu takhle vypadalo vždycky,“ povzdechne si Joanne, současná majitelka, která se k nám připojí.

Joanne je něco málo přes čtyřicet, možná i přes padesát. Má na sobě bílé oblečení – nic než bílé. Takové, které si můžete dovolit, jen když máte dostatek peněz, abyste se nemuseli bát, že si ho zničíte. Její opálení naznačuje, že byla nedávno na dovolené – a fotky rozmístěné po celém domě prozrazují, že na dovolenou jezdí často. Už jen z letmého pohledu na její boty poznám, že stojí víc, než dám za týdenní nákup potravin – ale v takovém domě, navrženém luxusním architektem, nežijete, pokud nejste superbohatí.

„Jesso!“ řekne vřele a věnuje mi úsměv, který má obvykle vyhrazený pro roztomilé psy. „Vypadá to tu prostě božsky. Viděla jsem vaši práci, ale... wow. Opravdu jste se překonala.“

„Děkuji,“ řeknu, upřímně potěšená tím, jak to dopadlo. Jasně, je to krásný dům (i když jsem možná zaujatá, protože znám architekta, který ho navrhl) a nádherně vyzdobený, ale moje drobné úpravy mu opravdu dovolují zazářit. „Je to snadné, když je dobrý základ,“ odpovím. „Jen jsem ho trochu vylepšila.“

„Pojďte,“ naléhá na mě. „Půjdeme dolů, zatímco James tu bude kouzlit s fotoaparátem. Mám na vás tolik otázek. Už jsem uvařila kávu.“

„To zní skvěle,“ odpovím s úsměvem.

Následuju Joanne po schodech, přejíždím rukou po naleštěném zaobleném zábradlí a obdivuju okno v chodbě. Vchodové dveře se nacházejí pod dvěma patry skla, které propouští do domu světlo, a to na severní straně. Je to tu jako umělecká galerie – nebo kulisy nějaké současné detektivky. Vjemů je skoro až příliš, ale prostě to funguje. Pokaždé, když tudy procházím, si všimnu něčeho nového.

„Tak mi to povězte,“ řekne, když dorazíme do obrovské otevřené kuchyně. „Jak jste se k téhle práci dostala?“

„No, byl to prostě takový... přirozený vývoj,“ vysvětluju. „Když jsem byla mladší, pracovala jsem v showroomu, tehdy pro bytového designéra. Zamílovala jsem se do myšlenky, že lze dovést domov k dokonalosti, ale spíš než výběr dekorací mě lákalo řekněme *dozdobování*. Tak jsem zkusila přijmout tu a tam nějaké zakázky a nakonec jsem začala spolupracovat s agentem z vaší realitní kanceláře... a tady mě máte.“

„A to děláte pořád to samé, nebo se to u každého domu liší?“ ptá se.

Zdá se, že ji to upřímně zajímá, takže se ráda rozpovídám.

„Pokaždé je to trochu jiné. Všechno je to o emocích,“ řeknu a sama pro sebe se usměju, protože právě mluvím o svém oblíbeném tématu. „Neprodáváte dům, prodáváte myšlenku lepšího života. Správná vůně v chodbě. Přesně ten správný přehoz na pohovce. Knihy na nočním stolku nebo káva na kuchyňském ostrůvku. Detaily v lidech vyvolávají pocity – nebo dokonce fantazie. To je to, co je dostane. Vejdou dovnitř a pomyslí si: ‚Přesně tady bych měl bydlet.‘“

Projdeme vysokými skleněnými dveřmi a vstoupíme do zahrady.

Tedy, ta zahrada, to se snad slovy ani nedá popsat.

Je tu bazén. Velký vyhříváný venkovní bazén s mozaikovými dlaždicemi a zapuštěnými schody. Vypadá, jako by vypadl z představy o dokonalých domácích lázních.

Vedle něj se pod pergolou nachází téměř nepoužívaná venkovní kuchyně s mramorovou pracovní deskou, vestavěnými spotřebiči a vinotékou – protože komu by se chtělo dovnitř do domu pro sklenku bílého vína? Kolem bazénu jsou rozmístěna lehátka, *přesně* rozmístěna. Ohniště. Mezi stromy rozvěšená světylka. Všechno je tak dokonalé, že to působí až nereálně.

Joanne mi gestem naznačí, abych se posadila na jednu z venkovních pohovek se lněnými polštáři. V rukou drží hrnek – hrnek,

který dokonale ladí s mramorovou pracovní deskou, jako by tady i nádobí prošlo školou designu.

„Takže,“ pokračuje a dá si nohu přes nohu, „baví vás to? Vaše práce. Zdokonalovat domy, aby se lépe prodávaly?“

Usměje se.

„Ale jistě,“ odpovím. „Někdy je to docela dřina, ale baví mě to. Mám auto pořád plné věcí, jako jsou rostliny, svíčky, umělé citrony – všechno možné, ale mám to moc ráda. Je to jako hrát si s domečkem, jenom ne pro panenky, ale pro dospělé.“

Zasměje se.

„A co tedy přesně děláte? Jak ten proces probíhá? Je to fascinující.“

„No, obvykle si nejdřív nemovitost projdu, abych si o tom místě udělala představu,“ vysvětluju. „Pak si vytvořím nástěnku nálady na základě typu budovy, cílové skupiny kupujících, světla, někdy i okolí. Je velký rozdíl mezi stylizací městského bytu pro mladého manažera a úpravou prostoru, jako je zde.“

Joanne příkyvuje, zjevně ji to zaujalo. Vždycky se bojím, že budu lidi nudit, když začnu mluvit o své práci, ale zdá se, že ji to upřímně zajímá.

„Pak hledám různé věci – velké, jako je nábytek, někdy umělecká díla, koberce, rostliny, textilie, nebo drobnosti, například lahve vína a svíčky – cokoli, co prostor potřebuje. Jde o nalezení rovnováhy a vytvoření atmosféry. Aby to působilo ambiciózně, ale zároveň i reálně. Jako by to říkalo: ‚Dobře, takhle žiju. V kuchyni mám ve váze ležérně svázané čerstvé pivoňky a na konferenčním stolku efektně rozložené knihy o skandinávském designu.‘“

Znovu se zasměje. „Ty pivoňky se mi moc líbí.“

„Já vím,“ řeknu s úsměvem. „Jsou umělé, ale nikomu to neříkejte.“

„Tak co vlastně dům prodává?“ ptá se a nakloní se dopředu. „Myslím tím kromě toho, že má všechno potřebné. Co pomůže ulovit potenciální kupce?“

„Popravdě? Details,“ odvětim. „Všechno je to v detailech. Například vůně – ty dokáží hodně. Lidé vejdou dovnitř, a pokud to v domě voní jako včerejší večeře, odradí je to. Ale pokud tam voní čerstvé prádlo nebo teplá vanilka, najednou se tam cítí jako doma.“

„No, já mám difuzérů plnou skříň,“ řekne hrdě.

„Skvěle,“ odpovím. „A pokud máte před prohlídkou čas, můžete něco upéct, třeba skořicové rolky, ale úplně stačí ohřát v troubě těsto na sušenky – to také skvěle funguje. Zní to jako klíšé, ale opravdu to vystihuje útulnou domácí atmosféru. Děkala jsem to jednou v domě kousek za Yorkem a zájemci se o něj tenkrát vážně prali – byl to krásný dům, to jistě, ale člověk nikdy neví. Možná pomohlo zrovna to.“

Zasměju se, aby věděla, že si tak trochu dělám legraci, ale pravda je, že právě takové věci často rozhodují.

Joanne ohromeně pozvedne obočí.

„Páni. Dobře. To bych mohla zvládnout. Ještě něco?“

„Hudba,“ řeknu. „Něco jemného, co nebude rušit – žádný zpěv, žádná kytarová sóla, nic moc optimistického. Jen něco, co nabudí pocit pohody. Vyplní to ticho způsobem, díky kterému se lidé cítí příjemně.“

Zamyšleně přikývne a usrkne kávu.

„A mít uklizeno, předpokládám?“

„Rozhodně,“ souhlasím. „A myslím tím extrémně uklizeno. Jako... bezohledně. Vyklidit téměř všechno, uklidit hračky dětí a domácích mazlíčků, odstranit vše osobní nebo co vypadá neupraveně. Lidé si myslí, že chtějí vidět ‚obydlený‘ dům, ale ve skutečnosti chtějí vidět svůj budoucí život. Ne ten váš. Takže čím méně věcí, tím lépe. Někdy se vyplatí pronajmout si na pár měsíců sklad. I když kupující přijdou a okamžitě zaplní prostor svým vlastním nepořádkem, musí věřit, že začínají od nuly. Jako by se najednou přes noc stali minimalisty jen tím, že se nastěhují.“

„To zvládnou,“ řekne a zavrtí hlavou. „Páni. Už teď mám pocit, že se mi bohatě vrátilo, co jsem vám zaplatila. Měla byste pořádat kurzy.“

„Možná,“ přikývnu. „Ale kdo by mě pak potřeboval?“

Zase si trochu dělám legraci, ale asi je to pravda.

Obě se smějeme a díváme se na bazén, sluneční světlo se odráží od hladiny, až celá září.

Povzdechnu si. Je tu krásně, ty barvy, vůně, promyšlené detaily.

„Tohle,“ řeknu spíš jen pro sebe, „je sen.“

Joanne se chápavě usměje.

„To je, že?“ odpoví. „Říkali mi, že váš manžel navrhl dům pro předchozího majitele.“

„Přítel,“ opravím ji. „Ano.“

„Možná vám jednou také takový postaví...“

Schopnosti na to má, to jistě, ale chybí nám finance. Jako malá bych řekla, že v takovém domě chci žít, až vyrostu, ale jelikož mi je něco přes třicet, už jsem asi velká dost, no ne? Víím ale, že to, co mám teď, není tak dobré, jak by mohlo být. Buduju si podnikání a Todd stoupá po žebříčku v architektonické firmě, kde pracuje, a cílem je všeho tohoto dosáhnout... jednou.

Do té doby budu jen dál snít, načechrávat polštáře, aranžovat deky a přemýšlet, jestli se k náladě domu za 2,3 milionu liber víc hodí fikus nebo monstera.

Budu ten sen prodávat, vyprávět příběh, až si ho jednoho dne budu moct koupit sama. Doufejme, že je ten den blíž, než mi připadá teď.